Sønderjylland

Pastor Tønnesen og Breklum.

I „Sædekornet" skriver Pastor Tønnesen i Hovtrup fornylig bl. a.:

„Noget af det allersørgeligste ved Krisen i Indre Mission var, at vort mangeaarige gode og inderlige Forhold til Breklum blev alvorligt truet.

Havde Pastor Bracker været Sognepræst i Nordslesvig, saa havde hans Udtrædelse af Bestyrelsen for „Kirkelig Forening for indre Mission i Nordslesvig", fordi han ikke stemte overens med dens Ledelse, kun foraarsaget, at han og vi i Fremtiden arbejdede ved Siden af hinanden. Vi burde saa fra begge Sider have gjort alt for at forebygge, at dette Arbejde ved Siden af hinanden indeholdt noget som helst af en Broderkrig.

Nu var Pastor Bracker imidlertid Missionsinspektør. Derved stilledes vi, Breklums gamle Venner pludselig overfor den Vanskelighed, at vi helst skulde og saa hjerteligt gerne vilde blive ved at samarbejde med ham i Hedningemissionen, endskønt han tog Afstand fra os i vor indre Mission.

Dette kunde endda have gaaet an, hvis Indre Mission og Hedningemissionen efter deres Væsen var hinanden saa uvedkommende, at Skilsmisse paa det ene Omraade ikke behøver at medføre, at Samarbejdet paa det andet Omraade ophørte. Men saaledes er det jo ikke. Indre Mission og Hedningemission hører saa nøje sammen, at et Samarbejde i den ene ligefrem betinger et Samarbejde i den anden.

Det betyder Indre Missions Død, hvis den ikke ligesom hidindtil kan fostre unge Mænd og Kvinder, som er villige til at gaa ud paa Missionsmarken. Paa den anden Side er Hedningemissionen nødsaget til at drive Indre Mission herhjemme for at skabe sig en levende Missionsmenighed, der kan fostre saadanne unge Mænd og Kvinder og vedblivende bærer den paa bedende Hjerter.

Et Samarbejde mellem Indre Mission og Hedningemission er derfor et Eksistensspørgsmaal for dem begge."

Hr. Johanssens Udæskning.

Den frikonservative Landdagsmand Johanssen holdt forleden i den preussiske Landdag en meget udæskende Tale mod Danskheden og de Danske i Kongeriget. „Hejmdal" oplyser følgende: „Vore danske Landdagsmænd, for hvem denne Tale kom helt uventet og unotiveret, havde et Øjeblik forladt Salen. De blev straks tilkaldt af et Par af deres Venner. Men da Erklæringen var kort, og ingen anden begærede Ordet, var Debatten allerede sluttet, før de kom.

Ved Mødets Slutning forlangte Landdagsmand Nis Nissen imidlertid Ordet til Forretningsordenen og erklærede, at han forbeholdt sig at komme tilbage til Sagen en af de første Dage og da at give Johanssen Svar paa Tiltale. „Jamen det gaar ikke. Det er for sent. Debatten er sluttet!" raabte man fra højre Side.

„Med en Smule Behændighed skal det alligevel nok gaa," svarede Socialdemokraten Hoffmann, som altid er slagfærdig."

Godt Mod skal være vort Løsen!

I Kongerigske Blade skriver Andreas Grau om Stillingen i Sønderjyllands anden Valgkreds:

„Da de sidste Urvælgerlister forleden blev indtaget, havde vi et foreløbigt, men ret sikkert Overblik over Stillingen. Dette kan kun gøre os fortrøstningsfulde. Til Trods for, at man i Byerne Sønderborg og Aabenraa faar valgt femten tyske Valgmænd flere end sidst, hvad man kan takke Sønderborg Bys Vækst for, og vort Forspring sidst kun var fjorten Valgmænd, er vor Stilling god. Vi kan ogsaa denne Gang holde Mandatet, hvis ikke alt glipper, vi kan, hvis hver Mand gør sin Pligt, og det skal der fra nu af og indtil Valget arbejdes for, møde med et smukt Resultat. Det er lidt af en Triumf for os, naar vi paa Valgdagen kan vise, at de danske Landdistrikter kan holde de tyske Byers Vækst i Skak ved deres Fremgang og lidt til. Nu gælder det om at arbejde, saa ser vi, paa Trods af alt, Valgdagen i Møde med god Fortrøstning, som vi ikke bygger paa Vælggeometri og den Slags, men paa det bedste, der bor i vort Folk.

Godt Mod! skal være vort Løsen."

En Mindesten for P. Jessen.

Tidligere Elever af P. Jessen offentliggør i „Vestslesvigs Tidende" en Opfordring til at rejse en Mindesten paa den afdødes Grav. Et muligt overskydende Beløb vil blive anvendt samvittighedsfuldt i et nationalt Øjemed.

Tysk Modfaldenhed.

Et dybt Suk udsteder det tyske Blad i Aabenraa „Apenrader Tageblatt", i Anledning af, at der fra Berlin har gaaet Meddelelse om, at Loven om Statsborgerretten i en nær Fremtid kan ventes vedtaget af den tyske Rigsdag. Det skriver:

„Udsigten til i en overskuelig Fremtid at se vore skarpeste Modstanders Tal forøget med Hundreder af naturaliserede hjemløse vil sikkert hæve Stemningen hos de tyske Vælgere, som faar denne Gave netop til Landdagsvalget, overordentlig. Regeringen har en paafaldende Evne til netop ved vigtige Afgørelser at sætte os Nordslesvigere i Stemning ved sine Gaver. I 1907 gav den os et Par Dage før Rigsdagsvalget Optanttraktaten, og nu vil den — hvis Udvalgets Beslutninger da vedtages i Plenum —— berede os den Glæde at naturalisere talrige hjemløse."

Guldbryllup. Den 14. April kunde Ebbe Wind og Hustru, født Gundesen, paa Gastrupgaard fejre deres Guldbryllup. Ebbe Wind er en af de sidste og bedste Repræsentanter for en Bondeslægt, som forsvinder, skriver „Hejmdal". Han er født den 15. Juli 1834. Først i Tredserne overtog han Halvdelen af sin Fødegaard, og den 14. April 1863 hjemførte han Kirstine Gundesen fra Vimtrup, som i de mange Aar har været ham en god og trofast Hustru. Det var ikke længe, de fik Lov til at nyde Hvedebrødsdagene i Fred. Ebbe Wind havde aftjent sin Værnepligt i Flensborg i 1856 — 57. Den 16. November 1863 blev han indkaldt, og han laa under Krigen ved Fæstningsartilleriet i Fredericia. Her fik han sin Ildaab under Bombardementet. De danske Kanoner paa Fredericias Volde var ikke bedre end paa Dybbøl, de kunde ikke, skønt der blev sat dobbelt Ladning for, naa ud til Fjenden. Fæstningen blev da ogsaa hurtig rømmet, og Ebbe Wind kom med Garnisonen over til Fyn.

Imidlertid havde hans Hustru født ham en Datter, og som den tapre Kvinde, hun var, gjorde hun en Rejse til Fyn for af præsentere den førstefødte for Ægtefællen. Hun fik imidlertid ingen Glæde af sin Rejse. Det Regiment, som Ebbe Wind stod ved, havde skiftet Kvarter, og det var hende ikke muligt at finde ham.

Preussiet i Sønderjylland.. Et dansk Gymnastikhold udvist. Aabenraa, 19. April. En Afdeling af det Gymnastikhold, som for nogen Tid siden har fremvist dansk Gymnastik paa den hygeiejniske Kongres i Paris, skulde i Aftes under Ledelse af Gymnastiklærer R. E. Buch fra København have givet en Opvisning i Gymnastikforeningen i Aabenraa. Da Opvisningen, som var bestemt til Afholdelse paa „Folkehjem", skulde begynde, indfandt sig en Politibetjent, som lod Gymnastikforeningens Formand vide, at samtlige Gymnaster vilde blive udviste med en Times Varsel, hvis der overhovedet fandt nogen Opvisning Sted. Opvisningen maatte som Følge deraf straks aflyses.

(Senere). Samtlige Medlemmer af Holdet blev i Morges udvist med en Times Varsel. Politibetjenten, som overbragte Udvisningsordren lod endvidere Gymnasterne vide, at der var telegraferet rundt til alle Politikontorer i Nordslesvig for at forhindre en Opvisning andetsteds. Gymnasterne tog derpaa fra Aabenraa med første Tog og afrejste nordpaa.

Haderslev, 19. April. Det har vist sig, at den ene af de fra Aabenraa udviste danske Gymnaster, en Sønderjyde, er preussisk Borger og derfor ikke kan udvises.

Jels. Et Barn i Luer. Da Smedemester Beck i Grønnebæk Tirsdag den 15. April et Øjeblik havde forladt Smedien, var et af hans Smaabørn gaaede derind. Hvordan det er gaaet til, vides ikke; men der gik Ild i en lille Piges Klæder, og hvis der ikke netop var kommet nogle Damer cyklende forbi, vilde det være gaaet galt. Disse hørte Barnekrig og saa Faren, sprang rask af Hjulene og fik den Lille rullet om paa Jorden, for derved at kvæle Ilden. Heldigvis var Ilden endnu ikke naaet Hovedet, den ene Haand var meget forbrændt; men Lægen, som straks blev hentet, mente dog, at Haanden kunde læges.

Den ene af de unge Damer fik sin Støvkaabe ødelagt; men hun var glad ved, at hun havde reddet et Menneskeliv.

Aabenraa. Hvad der kræves. Tirsdag Aften den 15. April holdt Arbejderne hos Tømmerhandler Voetmann det bebudede Møde for at formulere deres Krav. Efter en livlig Drøftelse vedtog man at foreslaa en 3 Aar gældende Tarif. I Lønningsforhøjelse foreslog man at kræve Timelønnen forhøjet med 5 Penning straks og med yderligere 5 Penning fordelte paa de følgende 2 Aar. Søndagsarbejde og Natarbejde skal betales med 20 Penning Ekstragodtgørelse i Timen. Natarbejde skal regnes fra Klokken 9 Aften til Klokken 6 Morgen. Der valgtes et Udvalg, som skal forhandle med Arbejdsgiverforeningen om disse Forlangender.

Egernførde. Stor Ildebrand. (Fl. Av.) Paa Gaarden Krenrade ved Hummelfelt udbrød der Lørdag den 12. April en Ildløs, som i et Nu bredte sig over hele Gaarden. Alle Bygninger nedbrændte. En stor Del af Kvægbesætningen omkom i Luerne. Under Slukningsarbejdet blev en Brandmand dræbt; to andre fik et Ben brækket, og en fjerde blev haardt saaret i Hovedet. Ildens Aarsag er ubekendt.

Hammelev. Ved Ejendomsauktionen forleden paa Gaardejer Jens Sørensens Gaard solgtes 22 Tønder Land for 25,500 Mk. til Gaardejer Andreas Juhl, et Stykke Eng til 8 Læs Hø for 600 Mk. til samme, et Stykke Eng til 4—5 Læs Hø til Ahrend Frank, 2 Stykker Eng til Chr. Kissendal for 300 Mk., 1 Stykke Eng til 3—4 Læs Hø til Johs. Sønderskov i Skrydstrup for 135 Mk., 2 Tønder Land tilsaaet med Hvede til Gaardejer Steffen Nørgaard for 2200 Mk., Hovedparcellen, stor 1½ Hektar, med Abildgaard, blev der budt 6500 Mk. for af Thomas Skøtt. Skoven ved Hindemaj solgtes til Hjulmager Aug. Kek for 900 Mk.

Før Auktionen blev der budt 52,000 Mk. for den samlede Ejendom med Besætning af Husmand Niels Schmidt. Dette Tilbud havde været langt at foretrække fremfor Udparcellering. Denne Ejendom er byttet med Friis's Ejendom i Hejsager.

Brauderup. En god Ko. (Fl. Av.) Den bedste Ko inden for „Nørre Rangstrup Herreds Kontrolforening" er en Korthornsko, tilhørende Gaardejer M. Top paa Brauderup Mølle. Den har i det sidste Regnskabsaar givet 12,030 Pd. Mælk med 3,74 Pund Fedt—507,75 Pund Smør. Den har altsaa brugt 23,7 Pund Mælk til 1 Pund Smør. Det hjemmeavlede Foder har den betalt med 672 Mark 1 Penning, og hver hjemmeavlet Foderenhed har den saaledes betalt med 17 Penning.

Præsten Erik Kolberg.

Af M. Skovbo.

(Sluttet.)

Paul stod med en Følelse, som skulde han synke i Knæ. Hvad han hørte, tyngede paa ham, uværdig som han følte sig, haardt som en Blyvægt. Men under Vægten var det, som tætnedes Ben og Marv i ham, imens Karakterens og Viljens Præg, der havde ligget i Taage, kom stærkere og klarere frem.

Lidt senere gik han en Omgang ud i Præstegaardshaven. Han var til Mode, som kom han fra en høj og lys Kirke, hvor han havde hørt Sang og Orgelspil, der havde faaet hans Sjæls dybeste Strenge til at klinge.

Og pludselig følte han en stærk Trang til at komme hen og se rigtig paa Kirken, — Kirken, som han, siden det var begyndt at gaa ned ad Bakke med ham, ikke havde turdet løfte sine Øjne til, — gaa den ganske nær, stryge med Haanden paa dens ærværdige gamle Mure, se op til Taarnets Tinde og genkalde sig alle de lyse Fortidsminder og Fremtidsdrømme, der var knyttede til den.

Kirken laa lidt fra Præstegaarden. En Gangsti førte fra Haven hen over en lille Tofte.

Midt paa Toften mødte han en ganske ung, lyshaaret Pige, der kom gaaende hen mod Præstegaarden, hvor han om Aftenen havde set et Glimt af hende.

Han hilste halvt kendt paa hende og standsede, alt og alle paa dette Sted var komne til at staa ham saa nær, syntes ham.

Hun rødmede stærkt, men standsede ogsaa og besvarede venlig hans Hilsen, mens hun lod et spørgende Blik hvile paa ham.

Han blev endnu mere rød end hun, vidste ikke mere, hvad han skulde sige til hende og blev staaende med nedslagne Øjne og knækkede med sin Stævnenæse den sprøde Is paa Gangstiens Vandpytter.

„Jeg tænkte, De var Præstens Datter", sagde han, da hun nu ytrede noget om, at hun maatte skynde sig hjem til Fruen, som hun ikke nævnte Mor, men blot Fruen.

„Nej, det er jeg ikke".

„Men De er maaske en af Præstens Slægtninge.

„Nej, heller ikke det."

Videre kom han ikke med hende denne Gang. Men senere hen, da de var blevne lidt kendte med hinanden og en Aften sad alene sammen ved Lys og havde det saa hyggeligt med Læsning og Samtale, mens Præsten og Fruen var i Besøg, fortalte hun, at hun var kommen til Præstegaarden den Gang, hun var henved et Aar gammel, efter at hendes Forældre, der var komne sammen som pur unge og ubemidlede Folk, begge var døde af en smitsom Sygdom. De var fremmede paa Stedet og havde kun haft faa Omgangsvenner, fattige Folk, der ikke evnede meget med Hensyn til at yde dem Hjælp; tilmed skræmtes de fleste bort af Frygten for Smitte. Det blev sagt, at de søge ofte laa og mangelede den allernødvendigste Pleje, og stundom ligefrem led Nød. Da det kom Præstens for Øre, kom Fruen selv til dem med Spise og hjalp dem til Rette paa bedste Maade. Og da de saa laa for Døden, og de var urolige for, hvorledes det skulde gaa deres Barn, gav Præstens dem det Løfte, at de nok skulde sørge for det, og det gjorde de da paa den Maade, at de tog hende til sig som deres Plejedatter.

— — — —

En Søndag 10 Aar efter var der imod Sædvane fuldt Hus i den samme Kirke, hvor den nu afdøde Præst Erik Kolberg saa ofte havde staaet og prædiket for næsten tomme Stole, eller i bedste Fald for en lille Hob Tilhørere, hvoraf over Halvdelen eller flere var mødte af Nysgerrighed eller for at træffe sammen med gode Venner og Godtfolk.

En ny Præst var bleven beskikket, — og det var netop Paul Birk, af Kolberg hjulpen frem til teologisk Embedseksamen og allerede kendt som en begavet og varmhjertet Taler.

Han holdt sin Tiltrædelsesprædiken.

Den var baade dyb og gribende. Kirkegængerne sad spændt lyttende, betagne; de ligesom mærkede Aandens Puls røre sig omkring dem og vifte det ældgamle Støv af de udskaarne Billeder paa Prædikestol og Alter. Modsætningen til det gamle var saa stor, at de maatte tænke paa, hvor lille Kolberg, trods sin Kæmpekrop, havde været ved Siden af denne Mand, hvis smalle Haand faldt saa lindt paa Prædikestolens bløde Fløjl, som Erik Kolbergs tunge Næve havde mased ned og slidt.

Men bedst som de sad og sendte deres Beklagelse, ja bitre Tanker imod den gamle, der saa lidt havde evnet at lægge den Følelse i sine Prædikener, som kunde gribe Tilhørernes Hjerter, lød hans Navn oppe fra Prædikestolen.

Og det var en helt anden Dom, han her fik, — ja, det var slet ikke en Dom, men en Lovprisning, der lød over ham i varme Ord:

— Han var ikke stor i sine Prædikener her i Kirken", fortsatte den unge Præst efter en lille Standsning; „det saa Kirkegængerne alt for vel. Men hvad de ikke saa, det var dette, som laa bag ved Prædikenens uheldige Ordlyd, og der laa den gode Vilje, som aldrig svigtede, det følsomme Hjerte, som kunde bløde, naar han saa Mennesker stedte i Nød. Aa, havde I blot rigtig kunnet komme til at se, hvad der laa bagved! I vilde være komne til at holde af ham! I vilde have faaet Udbytte af at høre ham, mere og mere! I ville have søgt Kirken oftere!

Jeg var et Menneske, der stod saa nær ude ved Afgrundens Rand, at jeg skælvede for det næste Skridt. Men han rev mig bort derfra. Og hun, som nu er min Hustru, hun mistede Far og Mor som Barn, fattig, alene og hjælpeløs stod hun tilbage; hende tog Præstefolkene sig ogsaa af, efter at de havde vlejet hendes Forældre til det sidste. Og vi to er ikke de eneste, de har taget sig af, nej, langtfra!

Se, den Slags er ogsaa Prædiken, og det er nok den sandeste og bedste, der holdes i Verden! Ord skal høre til Gerning! Gerningen kan være stor uden Ord; men Ord uden Gerning er som en lydende Malm og en klingende Bjælde!

Præsten Erik Kolberg var fattig paa de Ord, der lyser og varmer i en Kirke. Men hans Gerning lyste og varmede saa meget desto rigere de Steder, hvor den ensomme og den betrængte sidder, — og for vor Herre skal den nok kunne veje op med de mest himmelstrævende Ord!

Og faar jeg, som hele den store Skare, der er mødt i Kirken i Dag, har bedt om at faa til Præst, Lykke til at tale et Ord, der gaar Eder til Hjerte og sætter Frugt i en god og vriselig Gerning, da maa jeg, næst Gud, takke Præsten Erik Kolberg for, at den Lykke forundes mig. Han slog sin stærke Haand i mig og førte mig frem, da jeg var ved at fortvivle og ovgive den Vej, som dog al min Længsel stod til at gaa.

Ja, her var han stor, Præsten, som prædikede ved sin Gerning!

Maatte jeg i dette Stykke blive halvt saa stor som han!

Velsignet være hans Minde!

Folk havde lyttet, mere og mere betagne. Hvad var dog dette! Havde de da ikke kendt denne Mand, som i fem og tyve Aar havde gaaet iblandt dem, havde viet saa mange af dem, døbt og konfirmeret deres Børn. Nej, at dømme efter den ny Præsts Ord havde de jo slet ikke kendt ham. Underligt! Først nu, da han var død, skulde en komme og sige dem, hvem han var! vise dem, hvilket blødt, trofast Sind, der laa bag ved det grovskaarne Ydre og de sære knudrede eller tilsyneladende haarde og kolde Ord!

— — —

Da Gudstjenesten var endt, vandrede en hel Skare af Kirkefolkene hen og stod og saa med duggede Øjne paa det simple Jernkors, hvorunder Erik Kolbergs Støv hviler.

Portland, Organ.

(Fortsat fra Side 3.)

ind, og snart var Sygeværelset hendes stadige Opholdssted, og jeg hendes daglige Gæst.

Bedstemor var en af de stille i Landet. Det var ikke saadan til daglig Brug, at hun gav Leilighed til at skue ind i hendes Hjertes inderste Gemme; det var først paa Sygelejet, vi saadan helt kom til at se dybt ind og blev klar over, hvilken Rigdom hun ejede, og som vi nu daglig talte sammen om, hvad der maatte snart kunde ske, at Bedstemor skulde staa Brud med sin himmelske Brudgom, saa var hun altid glad og tilfreds, enten det saa blev til Liv eller Død, blot Herrens Villie maatte ske. „Jeg er rede, jeg ved, hvor jeg gaar hen, blot alle mine Børn ogsaa vilde komme," sagde hun altid. Dette med Børnene var hendes stadige Bekymring; hun har nemlig seks Sønner og to Døtre, og hun var kun sikker paa nogle enkelte af dem. Imidlertid blev hun meget daarlig, og det saa ud, som Enden var nær, saa der blev telegraferet til fire af hendes Sønner, som bor her ude i Washington, hvoraf de tre straks kom og tilbragte en Uge sammen med hende, en Uge, som er uforglemmelig for dem, som fik Leilighed til at være til Stede. Hun erfarede nemlig, at disse tre allerede havde begyndt Vandringen mod det himmelske Canaan, og den Glæde, som det voldte hende, var uden Lige. Det var, som Sygdom og Smerte forlod hende i de Dage, saa de blev som en stor Gudstjeneste fuld af Jubel og Lov Tak og Pris; det var, som var hun i Besiddelse af en overjordisk Kraft, talede og Vidnede om sin Frelser uden Ophør. Gang paa Gang, naar jeg kom for at se til hende, traf jeg Børneflokken knælende ved Lejet, og saa snart hun saa fik Øje paa mig, vinkede hun til mig, at jeg skulde komme hen iblandt dem, og hun blev ikke træt af at tale og vidne; for, sagde hun, mine Børn trænger til at vejledes, at de kan blive mere befæstet i Troen, saa de kan staa fast; og naar vi saa bad hende hvile sig lidt, fik vi altid det Svar: Jeg maa tale, medens jeg kan, og jeg er saa fuld, som om jeg ikke kunde blive udtømt, der kommer maaske en Tid, da Tungen ikke mere vil lystre mig, men nu maa jeg tale. Men det var ikke alene hendes Børns og Børnebørns Frelse, der saadan laa hende paa Hjerte, men det var alle vantro Mennesker, som hun kom i Berøring med, ikke mindst hendes Læge, som var norsk; for ham har hun vidnet Gang paa Gang, og det var heller ikke helt uden Indflydelse.

Kvitteringer.

Japanmissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 19	$3912.73
Jamestown, Kans., Mrs Anna Andersen $1; samme til Kirkegælden $3	4.00
Staplehurst, Nebr., Menig. $9.62, Søndagsskolen $10	19.62
Sheridan, Mich., Mr. og Mrs. J. P. Larsen	4.00
Audubon, Ia., Mr. og Mrs. Jens C. Andersen	5.00
Blair, Nebr., Mrs. Marcus Beck	2.00
Tilsammen	$3947.35

Indianermissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 19	$1988.97
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Samme til Kirkegælden	3.00
Staplehurst, Nebr., Mgh.	9.63
Sheridan, Mich., Mr. og Mrs. J. P. Larsen	3.00
Audubon, Ia., Mr. og Mrs. Jens C. Andersen	5.00
Blair, Nebr., Mrs. Marcus Beck	2.00
Tilsammen	$2012.60

Indremissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 19	$2805.50
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Sheridan, Mich., Mr. og Mrs. J. P. Larsen	3.00
Tilsammen	$2809.50

Mormonmissionen.

Før kvitteret, se se Kbl. Nr. 19	$1091.05
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Sheridan, Mich., Mrs. J. P. Larsen	2.00
Audubon, Ia., Mr. og Mrs. Jens C. Andersen	2.50
Tilsammen	$1096.55

Santhalmissionen:

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 15	$92.00
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Audubon, Ia., Mr. og Mrs. Jens C. Andersen	5.00
Tilsammen	$98.00

Alderdomshjemmet:

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 16	$6.00
Blair, Nebr., Mrs. Marcus Beck	2.00
Tilsammen	$8.00

Skolekassen.

Før kvittret, se Kbl. Nr. 19	$3808.45
Jamestown, Kans., Mrs. Anne Andersen	2.00
Sleepy Eye, Minn., C. J. Jensen, L. P. Simonsen, Mrs. L. P. Jensen, Hans Petersen, Mrs. Hans Petersen, Lars Walter, Simon Hansen, Mrs. J. P. Nielsen hv. $1; H. J. Hansen $3; Arnold Jensen, Mrs. Johansen hv. 50c	12.00
Omaha, Nebr., Pella Mgh., Pastor L. A. Laursen, Andrew Thomsen, Virik M. Jensen, Jens Petersen, Thomas Petersen hv. $3; Vilhelm Eilersen, Jasper Jensen hv $1.50; J. C. Johnsen, P. M. Petersen, John Hansen, Martinus Bollesen hv. $1	22.00
Coulter, Ia., Nazarets Mgh. Peter Madsen, H. P. Hansen hv. $5; H. R. Danielsen, Nick Christensen hv. $2; Joh. Johansen $1.50; P. J. Petersen, Hans Christensen, H. H. Jørgensen hv. $1, John Vendelboe 50c, Mads Waldemar 25c	19.25
Tilsammen	$3863.70

Dansk Kinamission:

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 15	$57.75
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Tilsammen	$58.75

Til Miura i Japan.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 15	$159.00
Jamestown, Kans., Mrs. Anna Andersen	1.00
Blair, Nebr., Albert Mørk	5.00
Tilsammen	$165.00

Samfundsgæld.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 17	$12.00
Eugene, Oregon, Mrs. Ane Maggrete Bertelsen	100.00
Tilsammen	$112.00

Blair, Nebr., den 8. Maj, 1913.

Otto Hansen,
Kas. f. den fore. d. ev.-luth. Kirke i Am.

Maatte Helligaanden nu faa Lov til at fuldføre det paabegyndte Værk.

Men Dagene gik, hendes Sønner kunde ikke blive længere, dog havde hun den Glæde at nyde Alterens Sakrament sammen med sine Børn, før de skiltes. En Dag talede jeg med Pastor Engholm, blandt andet sagde jeg: „Det er det skønneste Dødsleje, jeg nogen Sinde har set", hvortil han svarede: „Ja, jeg har kendt et Tilfælde, som var noget lignende, saa vi ser deraf, at det er ikke hver en frigjort Sjæl, som faar Naade til saa jublende og triumferende at gaa Døden i Møde. Dog kom der ogsaa strængere Tider for hende; Sygdommen blev heftig og voldsom, saa Smerterne trængte Jubelen lidt tilbage; og naar jeg sad der ved Lejet, kunde hun udbryde: „Jeg formaar hverken at bede eller takke mere," saa forstod jeg, at hun ønskede, at jeg skulde bede for hende, og naar jeg saa var færdig, saa var det, som det betrængte Hjerte fik Luft; saa udbrød hun hver Gang i Lov og Tak, indtil hun tilsidst blev saa daarlig, at hun ikke formaaede hverken at se, høre eller tale. Dog slige Dage slumrede hun det meste af Tiden, til hun saa gik hjem den 30. April. Hun blev begravet fra Bethania Kirke den fjerde Maj under stor Deltagelse. Kærlige Hænder havde smykket Kirken for Sørgegudstjenesten; vi takker dem herved derfor. Efter Salmen 560 var sunget, talede Pastor Engholm fra andet Thimotius 4, 7—8; derefter sang vi Salmen 811, og Miss Crusoe sang en Solo.

Saa blev hun stedet til Hvile.

Hvem der smile kan ad Døden,
Ham har Himlen smilet til,
Og som Sol i Aftenrøden
Lukker han sit Øje mildt.

Ja, som Solen, der sænker sig i Aftenrøden efter endt Dagværk for i Morgenstunden at opstaa med fornyet Straaleglands — saadan var gamle Mrs. Svendsens Bortgang.

Velsignet være hendes Minde!

Mrs. Svendsen var født den 14. Jan. 1835; hun var naaet den høje Alder af 78 Aar. 1890 indvandrede hun tilligemed sin Mand og Børn fra Lolland, Danmark, til Superior, Wis.; men efter sin Mands Død kom hun til Vestkysten og boede hos sin Datter, hvis kærlige Pleje hun nød paa det sidste.

Af andre Nyheder kan meddeles, at Pastor Hjortsvang har købt en Farm ved Mc.Minnville, Ore., hvortil han i disse Dage flytter med sin Familie for som Præst paa Pladsen at fortsætte det allerede der begyndte Arbejde.

Her er kommen en Del nye unge til Portland — Miss Maren Jensen fra Cedar Falls, Miss Jakobsen fra St. Andrews, Wash., Miss Pedersen, Miss Jensen og Miss Dørfsler fra Waupaca, Mr. Jørgensen fra Chicago, og de er rigtig velkomne allesammen; det lyder saa opmuntrende fra Ungdomsforeningen, naar saa mange nye lægges til.

Den første Søndag i hver Maaned har vi Altergang, ved hvilken Lejlighed vi da bringer Madkurvene med og har Fællesspisning i Kirkens Basement, og saa tilbringes Eftermiddagen tilsammen; det har vist sig at være fordelagtigt, da Folket boer saa spredt i de store Byer. Paa denne Maade bliver de bedre kendt med hverandre, og Eftermiddagen tilbringes med Sang og Møder af forskellig Slags.

Mrs. P. Mortensen, som har været syg i længere Tid, er lidt i Bedring. Mrs. Crusoe, som var syg i flere Aar, glæder sig ved i Aar at være i Stand til at deltage i Gudstjenesterne.

Ved sidste Menighedsmøde blev her valgt en Korrespondent til „Danskeren" fra Portland; hvis nu den, som blev valgt, bare duer, kan jo „Danskeren"s Læsere gøre Regning paa at høre lidt fra Portland en Gang i mellem.

Hermed en Hilsen til Bladets Redaktør og dets mange Læsere.

Korr.

6. Maj 1913.